בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ב', ב' באלול תשע"ו (05 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

"השם נתן והשם לקח ..."

אין ראוי לבכות ולהצטער על המת יותר מדי, כי דומה הוא לפקדון הנלקח בבוא העת על ידי מי שנתנו.

במדרש מובא: "מעשה היה ברבי מאיר שהיה יושב במנחה של שבת ודורש, ומתו שני בניו. מה עשתה אמן? הניחה שניהם על המטה ופירסה סדין עליהם. במוצאי שבת בא רבי מאיר מבית המדרש, אמר לה: היכן שני בניי? אמרה לו: לבית המדרש הלכו. אמר לה: צפיתי בבית המדרש ולא ראיתים. נתנה לו כוס הבדלה והבדיל. וחזר ואמר לה: היכן שני בניי? אמרה לו: פעמים שהלכו למקום פלוני ועכשיו הם באים. הקריבה לפניו לאכול.

לאחר שאכל אמרה לו: רבי, שאלה יש לי לשאול. אמר לה: אמרי שאלתך. אמרה לו: רבי, קודם היום בא אחד ונתן לי פקדון ועכשיו בא ליטול, אחזיר לו או לא? אמר לה: בתי, מי שיש לו פקדון אינו צריך להחזיר לרבו? אמרה לו: חוץ מדעתך לא הייתי מחזרת אותו. מה עשתה? תפשה אותו בידו והעלתו לחדר והקריבה אותו למטה. נטלה הסדין מעליהם וראה שני בניו מתים מונחים על המטה. התחיל בוכה ואומר: בני בני, רבי רבי. בני בדרך ארץ ורבי שהיו מאירין עיניי בתורתן. באותה שעה אמרה לו: רבי, לא כך אמרת לי שאנו צריכין להחזיר פקדון לרבו? כך, ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך".

אמר רבי חנינא, בדבר זה נחמתו ונתישבה דעתו. לכך נאמר: "אשת חיל מי ימצא..." [מקור]

דרכינו ב'דף' להיות אופטימיים, ואמנם לא רגילים אנו לפתוח דף בסגנון הנ"ל. אלא ביום שבת בבוקר עלתה לגנזי מרום – באופן די פתאומי בגיל 98 פלוס! (אחרי יום אשפוז אחד בלבד) – נשמתה של דודתי, השניה, אחרי אמי ע"ה, מתוך 4 אחיות. כיוון שהיא גרה בחו"ל, הקשר בינינו נחלש עם השנים, אם כי אחד מבניה הגיע לכאן עם אשתו לביקור דווקא בסוף השבוע, וברגע ששמעו על האשפוז חזרו מיד למונטריאל – מה שנקרא אולי "not so easy come, not so easy go" (לא היה להם קל להגיע לכאן, ולא קל לחזור ...)

ומתאים כל ההקדמה הזו לצמד הדפים של אתמול/היום – ראשית ימי אלול. אתמול דנו על פתיחת שלב חדש ומכריע בתהליך הגאולה של עם ישראל, בבחינת "ה' נתן". לא שחלילה אח"כ הוא לוקח מאיתנו, כי הרי אחרי שהתעוררנו אנו, הוא עוד הוסיף לנו אומץ להכריז על עצמאותנו (דבר בכלל לא מובן מאליו בהתחשב, בין היתר, שהעם היה שבור אחרי השואה ועוד כל מיני לחצים שהפעילו עלינו מבית ומחוץ לדחות את ההכרזה. ואף-על-פי כן, עמדנו וקבענו שאנחנו מדינה עצמאית.) אלא שגם במלחמת העצמאות עצמה וכן שוב ב'ששת הימים', ה' עוד הוסיף תת לנו כח לעשות חיל ולהרחיב את גבולות הארץ (שבמקורה, תכנית החלוקה השאירה למשל את עיר מגורינו, באר שבע, בצד של המדינה הערבית...!)

אלא, שבנסיונותנו הרבים למצוא פתרון מדיני שיאפשר לנו לחיות זה לצדו של זה עם ערביי ארץ-ישראל, התחלנו אנו לוותר על מה שהקרבנו את עצמנו לקבל. חלק, חלק נתנו מארצנו במאמץ מתמשך למצוא את ה"קו" שיאפשר לשני הצדדים לחיות בשלום.

בבחינת "ה' לקח..."

"גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ הַר-קָדְשׁוֹ."

מתוך התהלים [פרק מ"ח] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **כל** חולי ישראל

בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ב', ב' באלול תשע"ו (05 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

והנה, היום, ב-**ב' באלול** בשנת תשל"ח (1978 למניינם), החלו השיחות ב**קמפ דיוויד** בהזמנתו והנחייתו של נשיא ארה"ב דאז – ג'ימי קרטר. (שרק לימים נתגלה שהוא לא היה ניוטראלי בכל המהלך הזה).

אמנם יש לנו צד אישי בכל הסיפור הזה, אך על זה אולי בדף הבא (מחר?).
בינתיים תכירו את מה שמקורותינו הממסדיים מספרים על אירוע זה ...

מסגרת לשלום במזרח התיכון, אשר נחתמה על-ידי נשיא ארצות-הברית ג'ימי קרטר, נשיא מצרים אנואר סאדאת וראש ממשלת ישראל מנחם בגין ב-17 בספטמבר 1978. מצד ישראל השתתפו בדיונים, נוסף על בגין, שר החוץ משה דיין ושר הביטחון עזר ויצמן . המפגש בקמפ-דייוויד, אשר התקשורת לא הורשתה לסקרו, בא לאחר כמה חודשים של מבוי סתום בתהליך השלום.

*בקמפ-דייוויד נחתמו שני הסכמים. ההסכם הראשון, "**מסגרת לשלום במזרח התיכון**", הצהיר שהחלטות מועצת הביטחון 242 ו-338 הן הבסיס החוקי לשלום. חלק אחד שלו עסק בגדה המערבית וברצועת-עזה וקרא להחלת תוכנית אוטונומיה בשטחים, שתוחלף בהסדר של קבע לאחר חמש שנים; החלק האחר עסק בתהליך הנורמליזציה בין שתי המדינות, וקבע שאחריו יבואו הסכמים דומים בין ישראל לירדן, סוריה ולבנון. ההסכם השני היה "**מסגרת לכריתת חוזה שלום בין מצרים וישראל**", והוא התבסס על נסיגה שלמה של ישראל מחצי האי סיני "עד לגבול הבין-לאומי המוכר בין מצרים ובין ארץ-ישראל המנדטורית", שאחריה ייכונו בין המדינות יחסים נורמליים, הכוללים הכרה ויחסים דיפלומטיים, כלכליים ותרבותיים.*

לקריאה נוספת – [**כאן**]

"גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ הַר-קָדְשׁוֹ."
מתוך התהלים [פרק מ"ח] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **כל** חולי ישראל